

Олень на тому березі

Василь Чухліб

Про які тільки дивовижні пригоди, що з ним траплялися, не розповідає Денискові й Варочці Валерка! І так розкажує, що не одразу збагнеш, де правда, а де вигадка.

Хочете побачити оленя? — таємниче прошепотів він цього разу. — То я покажу.

— Розкажи комусь іншому! — всміхнувся Дениско. — Олені в нас не водяться. От лосі в нашому лісі є. І дикі кабани, й лисиці...

— А ще — борсуки й зайці, — додала Варочка.

— Не вірите? — аж образився Валерка. — Тоді увечері, як стемніє, підемо до річки. Не побоїтеся?

— Думаєш, ти один сміливий! — і собі образився Дениско. І Коли село оповили густі сутінки, вони вирушили до Десни. І Ішли через городи вузьенькою стежкою, над якою посхилялися лапатолисті соняшники. Зараз здавалося, що то казкові велетні вишикувалися обіч і про щось перемовляються.

Зупинилися на деснянській кручі.

Внизу плюскотіла вода, а далі була темрява, ледь білів піском протилежний берег.

— Ну, де ж твій олень? — запитав Дениско. — І як його розгледити оце тепер?

— Зачекайте, поки вигляне місяць, — відповів Валерка. — Тільки пильно дивіться.

Дивилися пильно, та не бачили, як пробирався олень лозами, перебродив озера й затоки. Аж тут вигулькнув із-за хмари місяць, і вони помітили силует оленя вже тоді, коли спинився він на шпилі піщаної коси і припав до місячної доріжки на тихій воді. Пив позолочену місячним сяйвом воду і сам ставав від того золотим.

— Ой, дивіться, у нього роги світяться! — прошепотіла Варочка.

— Ну що? — торкнувся Денискового плеча Валерка.

— Красивий! — захоплено сказав Дениско.

Удень вони купалися навпроти піщаної коси. І там, де вчора стояв олень, на самому шпилі, Дениско побачив вимоклий у воді, висушений сонцем і вітрами, почорнілий, дивно покручений вербовий корч. Дениско нічого не сказав про те Валерці й Варочці. Він тільки подумав: це, мабуть, олень перекидається на день у корча, аби його не натрапили якісь браконьєри. І ще Дениско подумав, що увечері вони знову підуть дивитися на золотого оленя...